

ական շրջանին (Կարր. Բ, 1595-1650), եւ եգիպտացւոց (Վիգ. Բ, 1076), ունենալով տաշտածեւ կամ նուագածեւ ընդունարան մը, եւ աւելի կամ պակաս բարձր պատուանդան մը: Ասոր ներկայութիւնը մեր սեղանին վրայ՝ յիշուած է Մանդակունիէն. «գրաժակն ոսկի՝ զոր թագաւորի իսկ մատուցանեմք» (205): Ոսկեբերանի թարգմանիչը տեղ մը բնագրին միակ *φιάλι* (տաշտ) բառին փոխան գործածելով կրկին, «գրաժակս եւ զտաշտս» (Մտթ. Ա, 146), կը զգացնէ՝ թէ ազոնք իրարմէ զատ էին ձեւով, ու միասին կը գտնուէին հայ սեղանին վրայ: Ասոր հակառակ՝ բաժակը փոխաբերաբար կը գործածուի երբեմն տաշտին տեղ (Փաւս. 233. Ագթ. 376):

Մեր «սկիհ» կամ «սկի¹» մ'ալ ունինք, Ս. Գրոց մէջ գործածուած յն. *χόνδου* եւ *σπονδεῖον* բառից դէմ (Մննդ. ԽԻ, 2, 5. Ս. Մակ. Ա, 23), որոց առաջնոյն ձեւն անորոշ է (Դար. Ա, 1440). եւ երկրորդը նոյնպէս անստոյգ, պարզապէս նուիրանոց կը նշանակէ ըստ տառին: Ասոնց սկիհ թարգմանելուն նպատակը կայ. առաջնովն Յովսէփ «հմայելով հմայէր», եւ երկրորդն

1. Հմմտ. պրս. սիկի՝ որ է զինի. կամ յն. *χρυσῶ σκῦλει*, «ոսկեղէն անօրով» (Գիոն կասիոս, ԾԷ, 14):